

JAKUB ČWIEK Chlapci

*„Pokud by na tohle psal doporučení
Stephen King, tak to bude milovat.“*

František Kotleta

Chlapci

Copyright © Jakub Ćwiek 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2026

Cover © Lukáš Tuma, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6977-3 (pdf)

JAKUB ĆWIEK

Chlapci

přeložil Robert Pilch

F**B****S**

Obsah

Nalezené není kradené	7
Co bylo a není...	49
Tohle není tvoje pevnost!	97
Rozšlapané hračky!	121
Kykyryký!	141
Tohle vypereš!	167
Poslední pusa	187
Epilog	215
Doslov	217
Poznámka překladatelky	220

*Anelii, Kevinovi a všem
věčným holkám a klukům
narozeným prvního června*

Nalezené není kradené

BYL TO DOCELA povedený večer, dokud se neobjevili Houbaři. Za půl hodiny Tince končila výjimečně klidná směna, úklidu zbylo ani ne na čtvrt hodinu a v kapse džínů šustila dýška. Přesně tak, šustila, necinkala, protože Rusáci rozhazovali škváru jako nikdy. Za chvilku měl přijet Marek, aby ji vzal do Vulcana na večírek. Navrhl to sám od sebe, bez upozornění přinesl kytku, slíbil, že umyje motorku... Tak nějak cítila, že mu dneska dá, když se kluk tolik snaží. Zaslouží si to.

„Tinko! Sedmička!“ zavolal z kuchyně Dimitr.

Dívka nervózně vyskočila. Bylo jedno, kolikrát ho slyšela, vždycky zareagovala stejně. Její otec blahé paměti měl pravdu, když obvykle říkal: Dimitr je zlatý člověk, ránu má jako hlas a hlas jako salvu z Aurory.

„Tinko!“

„Už, už!“

Sebrala z okýnka talíř s řízkem o velikosti obou jejích dlaní, gigantickou porcí pečených brambor a hromadou červeného zelí. Na okamžik se zamyslela, kdo si to vlastně objednal, ale rychle se zorientovala – možností nebylo moc. Vyšla zpoza pultu.

Minula dívky, které seděly u okna a mlčky trpělivě čekaly na zbloudilého řidiče. I ony dnes pocítily štědrost Rusáků, ale i když

měly radost z toho, že díky penězům navíc nebudou muset stát u silnice i v noci, nedávaly to najevo. Vysoká a hubená Marika s velkými rty, snědá Nataša se stopami po akné viditelnými dokonce i přes silnou vrstvu pudru, orientálně krásná Azja. Nebo možná Asia? Občas si spolu povídaly, někdy dokonce žertovaly, ale obvykle se jim Tinka raději vyhýbala. Nastavováním zadku za peníze se asi nejde nakazit, ale...

Špatným holkám se občas dějí špatné věci, řekl jednou Dimitr. Tinka se v těch chvílích raději nacházela co nejdál, a když procházela kolem, podvědomě přidávala do kroku – stejně jako teď. Nezastavily ji.

„Jak se máš, Tinko?“ zavolal na ni Grzech z Ikey.

Ano, přesně tak, Grzech, ne Grzesiek. Jakože tak nějak dvojznačně čili chytře. Vozil nábytek do Poznaně a Štětína, vždycky se zastavil na boršč a krokety, protože prý jeho stará „všecko umí, ale boršč má takový, že by se jeden posral“. Byl divný a trochu slizký, s tím svým příčeskem a štětinatým knírkem, ale Tinka ho měla docela ráda.

„Stejně jako vždycky, Grzechu,“ odpověděla. „Dneska jdu tančit.“

„S tím tvým?“ zašklebil se řidič. „Říkám ti, zlatíčko, pro holku jako ty není dost dobrý. Pusť ho k vodě, dokud ti ještě neudělal břicho.“

Rozesmála se, mrkla na Grzecha a velkým obloukem obešla stůl s Rusáky, kteří jako každý večer pili vodu z decovek a hráli karty.

Lidé, o kterých přemýšlela jako o „Rusácích“, nebyli vždycky ti samí. Jedni přijížděli, druhí právě vyráželi na cestu, ale i kdyby nic neříkali, stejně by je bylo možné poznat podle toho, jak se chovali. Chodili sem jako domů, šoustali děvky na hajzlu a pak sedávali s krajany u karet a vodky. Někteří, jako ti dnešní, byli

milí a měli úroveň, ale občas přijeli i takoví, co rádi dělali výtržnosti a měli chuť ji osahávat. Tehdy z kuchyně vylezl nasraný Dimitr a pro výtržníky to skončilo krví, šitím a prázdnými peněženkami. Kuchař takové platbě říkal „odškodné“.

Tinka došla ke stolu, kde seděl muž v těsném černém tričku, kožené bundě a s červenou bandanou kolem krku. Jeho jako jediného na place neznala; bylo docela možné, že byl u Strejčka poprvé. Když zvedl hlavu, aby se na ni podíval, všimla si v jeho obličeji několika znepokojivě vypadajících jizev.

„Chtěl jste řízek, že?“ zeptala se.

Přikývl a výmluvně se zadíval na hodinky. A potom na ni.

„Musel se usmažit,“ pokrčila Tinka rameny. „Můžu vám dát limču za to, že jste musel čekat. Jakože zdarma.“

Znovu přikývl, viditelně mu tahle dohoda vyhovovala. Sáhl do košíku pro plastový příbor, sklonil hlavu a mlčky se pustil do jídla. Soudě podle toho, jak do sebe házel brambory a kusy masa, musel mít opravdu hodně, hodně velký hlad. Vlastně skoro nekousal, jenom ham a polk, ham a polk... Na jednu stranu to vypadalo trochu odpudivě, ale na druhou to bylo svým způsobem fascinující, a Tince nečekaně došlo, že má problém od něj odtrhnout oči.

Byl mladší, než se mohlo na první pohled zdát. Dvacet, možná dvaadvacet let, nakrátko, po vojensku ostříhané blondáté vlasy – nahoře delší, po stranách vyholené až na kůži – protáhlý obličej s výraznými lícními kostmi. Nos trochu nakřivo, u kořene silnější, hluboko posazené světlé oči. Muž byl dokonce svým způsobem pohledný a jizvy – obzvláště ta svislá, jakoby protínající levé oko – mu propůjčovaly znepokojivý výraz. Krk měl široký, napnutý a na bundě si Tinka všimla klubového znaku, z něhož se jí podařilo přečíst jen kousek nápisu: ACENÍ CHLA. Zbytek zakrývalo opěradlo židle.

Musel na sobě vycítit její pohled, protože přestal jíst, zvedl hlavu a zazubil se na dívku jako dítě, které je samo se sebou spokojené. Byla to tak milá a překvapivá reakce, že číšnice mimovolně odpověděla úsměvem.

Jako by na to čekal. Otřel si rty rukávem bundy a odsunul se na židli. Aniž by se na ni přestal usmívat, ukázal palcem na ni, potom na svůj rozkrok a pak zase na ni, načež tázavě pozvedl obočí.

Tinka si rezignovaně povzddechla.

„Ne, díky,“ zašeptala.

Pokrčil rameny, což nejspíš mělo znamenat: OK, co se dá dělat. Přisunul se ke stolu a vrátil se k jídlu.

Jeho reakce Tinku znervóznila ještě víc. Něco si zabručela pod nos a vyrazila mezi stoly, aby se co nejrychleji schovala za pultem. Byla naštvaná o to víc, že na chvíli, sice krátkou, ale intenzivní, se jí motorkář opravdu líbil. Dokonce i to, co udělal, bylo svým způsobem...

„Ale, buď zticha,“ okřikla vlastní myšlenky.

A právě v tu chvíli zacinkal zvoneček nad dveřmi.

Museli přijít přímo z lesa, pomyslela si, když se zadívala na příchozí. Přijít, protože jinak by slyšela motor nebo alespoň bouchnutí dveří od auta. Byla na ty zvuky citlivá od doby, kdy Dimitr olepil okno reklamou a přestalo být vidět, co se děje na parkovišti. Obzvlášť na konci směny by uslyšela každé šustnutí přicházející zvenku.

Ještě než se posadili, rychle je spočítala, aby dala vědět Dimitrovi. Kuchař, zvyklý na práci v baru na samotě, rád věděl „jen tak, na všelki slučaj“, kolik a jaké zákazníky má v lokálu.

„Pět, nejspíš houbaři,“ řekla do okýnka.

Vzápětí jí došlo, že přece nemají žádné košíky ani batohy. Ale co jiného by mohli dělat v lese takový kus od vesnice?

„Hhm,“ jen zabručel Dimitr.

Popadla notes, upravila si zástěru a zamířila k novým zákazníkům. Zatímco šla, vrhla kradmý pohled směrem k motorkářům, ale měl skloněnou hlavu a hleděl do svého prázdného talíře. Začal se cítit trapně po tom, co udělal? Doufala, že ano, protože vážně vypadal celkem v pohodě a byla by škoda, kdyby šlo jen o dalšího blbce na cestách. Už tak jich byly mraky.

Došla ke stolu nových zákazníků, obrátila list v notesu, cvakla propiskou.

„Co si dáte?“ zeptala se.

Teprve v tu chvíli zvedla hlavu od papíru a prohlédla si hosty pozorněji. Ucítila bodnutí neklidu. Anebo možná strachu?

Něco s těmi lidmi nebylo v pořádku. Ani jeden nevypadal jako houbař nebo vůbec někdo, kdo by se v lese ocitl z vlastní svobodné vůle. Také by se těžko dali označit za sourodou skupinu: tlustoch v roláku, montér, prošedivělý muž v kvádru a dva v teplákovkách. Mohli by se u Strejčka potkat – takové už bary na samotách bývají –, ale určitě by nepřišli společně a neposadili by se k jednomu stolu, ne?

Tihle přišli, pokárala se Tinka v duchu. A ty od nich máš vzít objednávku, potom jim dát žrádlo, převléknout se a počkat na Marka. Moc přemýšlíš, holka. Zbytečně moc!

„Už jste se rozho...“, začala, ale Tlustoch se na ni podíval a naklonil hlavu jako straka.

„Maso?“ zeptal se. „Máte nějaké maso?“

Tince na okamžik připadalo, že má úplně černé oči a zuby že jsou dvě řady zažloutlých naostřených špejlí. Všechno ale zmizelo, jakmile mrkla. Takže se zhluboka nadechla a zkusila se usmát. Je to jen únava, namlouvala si. Ale už jenom chvíli, pak konec šichty, Marek a...

„Zbýl nám ještě řízek,“ začala vyjmenovávat, „kuřecí prso, koleno, ale na to se musí čekat...“

„Nechceme čekat,“ prohlásil Montér a pomalu se olízl. Přivíral při tom oči. „Chceme maso. Hned.“

Tinka už si jen přála otočit se na patě a odběhnout za pult. Je jedno, jestli se jí to předtím jen zdálo nebo ne, na těchhle chlápčích bylo něco děsivého. Byli tak odlišní, vůbec spolu nemluvili, jenom zírali, upřeně si ji prohlíželi a jejich zorničky se každým okamžikem zdály být větší a větší. Měla pocit, že ještě chvíli a promění se ve skleněné korálky jako u děsivých porcelánových panenek tety Natalie, u těch, co se dívaly, dokonce i když jste spali, a pořád přemýšlely, jak...

Potřásla hlavou. Soustřed' se! Přijmi objednávku, pak budeš moct jít domů. Ne do Vulcana, už přestala mít náladu na tančení, Marka a užívání si. Domů, rovnou do svého pokoje, pod vlastní peřinu. Daleko od těch divných lidí.

„Dobře.“ Zapsala si do notesu něco, co nedávalo smysl, jen čáru. „Zjistím, co se dá udělat nejrychleji.“

„Ne udělat,“ řekl prošedivělý. „Jenom přinést. Maso. Pro všechny to samé. Nic k pití. Zaplatíme hotově. Díky.“

Jako robot, pomyslela si Tinka. Anebo jako někdo, kdo chce za každou cenu předstírat, že je normální, obyčejný člověk. Ve skutečnosti jsou to uprchlíci z blázince, kteří náhodně zastavili pár aut, pozabýjeli řidiče, potom se převlékli... Dost! Ještě jeden hluboký nádech, úsměv a čelem vzad. A doma konec s ulitými filmy o psychouších, leze ti to na palici!

Poděkovala za objednávku, otočila se a rozhlédla po místnosti. Rusáci a Grzech si nově příchozích ani nevšimli, zato šlapky přesně naopak. Obzvlášť Marika vypadala, jako by jen čekala, až číšnice odejde od stolu, aby mohla začít lovit. Určitě Šediváka.

Tinka neměla v úmyslu jí v tom bránit, pokud to samozřejmě děvka stihne, než je Dimitr odsud všechny vyhodí. Ne udělat...? Chtěl snad, aby jí přinesla syrové maso? Ježíši!

Mimovolně se ohlédla na motorkáře a všimla si, že pořád hledí do svého talíře a jen občas úkradkem vzhledne. Na okamžik se jejich pohledy setkaly a v tu chvíli ji nervózním gestem hlavy přivolal k sobě.

Došla k němu na roztřesených nohou.

„Chutnalo?“ zeptala se, když před ním uviděla prázdný talíř.

Někteří si vybírali právě tento okamžik – těsně po jídle – ke složení reklamace a ona jen doufala, že je to jedna z těch hloupých chvil, protože by to bylo takové... normální? Běžné? Úplně nepodobné tomu, co zažila před okamžikem a co ani nedokázala pochopit. Protože se přece v podstatě nic nestalo. Nic se nestalo, a přesto se třásla jako v horečce.

Motorkář si ale nechtěl stěžovat. Přitiskl prst ke rtům a pak bradou ukázal na pětici z lesa. Potom sáhl pro sůl, rozsypal ji po stole a napsal prstem:

„ZADNÍ VÝCHOD?“

Že by je znal? pomyslela si Tinka. Jim jsi taky ukazoval něco hloupého? Anebo jsi je pocákal vodou z kaluže, když sem šli pro své... maso?

Při vzpomínce na Tlustýchův hlas se zachvěla. Koukla směrem ke stolu, kde seděli neznámí, a pak k okýnku, za nímž byl schovaný Dimitr. Veliký Dimitr se svým tesákem a slovem „vy-padni“, drsným a chladným jako sibiřské mrazy.

Motorkář rozmazal nápis a načmáral další křivá písmena:

„ZAPLATÍM.“

A potom z kapsy vytáhl ruličku stovek. Zamával s ní a vtiskl ji dívce do ruky. Tlustou ruličku, klidně by to mohla být cena

za něčí život. Ta myšlenka ji naplnila nefalšovaným děsem. Co jsou všichni zač?!

Potěžkala peníze v ruce a ještě jednou se ohlédla k Houbařům. Jak předpokládala, u Šediváka už stála Marika a snažila se rozehrát svoje kurví kouzlo. Prozatím bez většího úspěchu, ale aspoň účinně odvracela jejich pozornost. Kéž by na dost dlouho.

„Pojď,“ zašeptala Tinka motorkáři.

Poslušně vstal a vykročil za ní.

Udělalí malý oblouk, minuli několik prázdných stolů a už chtěli projít kolem pultu, když náhle od stolu Houbařů uslyšeli Maričin děsivý jekot.

Tohle se nemohlo doopravdy stát! Bylo ale těžké nevěřit vlastními očím a uším. Tinka tam přece byla, slyšela křik a viděla, jak se Šedivák zakusuje do prostitutčiny hrudi a zuby ji trhá.

Marika se snažila osvobodit, ale jen na chvíli, protože vzápětí na ni skočil jeden z Tepláků, otevřel hubu plnou zubů ostrých jako špejle a zabořil je do jejího krku. Prakticky ve stejný okamžik jeho kumpán přiskočil k dívce a taky ji začal kousat a trhat. Ve třech rvali z jejího těla krvavé kusy masa.

Všechno to trvalo sotva okamžik, tak krátký, že se nikdo – ani Nataša, ani Azja, ani Grzech nebo Rusáci – nestačil zvednout. Byl ale dost dlouhý, aby hezkou holku, která ještě před chvílí byla Marikou, proměnili v krví zalité ostatky, třesoucí se v posledních křečích. Aby ji změnili v...

Maso, pomyslela si Tinka a prohnula se v pase. Proud teplých zvratků dopadl na podlahu a potřísnil jí nohy. Ucítila třas procházející celým tělem, podlomila se jí kolena. Měla pocit, že vzápětí upadne, ale naštěstí se jí podařilo opřít se o pult a udržet rovnováhu.

Nechtěla se dívat, ale přesto se automaticky ohlédla směrem k Houbařům. Jako ten Morfeus, nebo jak se to jmenoval, ten z bájí, který šel pro svou ženu do pekla. Prostě si nemohla pomoci. A ano, teď už měli všichni jednoznačně oči černé jako skleněné korálky a zpoza rtů, roztažených do úsměvů, jim trčely zuby ostré jako jehly. Co hůř, dva z nich se zrovna dívali na ni a jejího společníka.

„Dimitře?“ zavolala.

V tu chvíli zaútočili. Byli rychlí, neuvěřitelně rychlí, a k tomu mrštní jako zvířata. Z jejich zubů ostrých jako bodce kapaly sliny, jazyky přejížděly po bledých rtech a z očí jim sálal hlad a... pobavení? Vyděšená Tinka to nedokázala rozeznat.

„Dimitře!“ vykřikla znovu.

Dveře do zázemí se prudce otevřely a na prahu se zjevil velký holohlavý vousáč v bílé zástěře, zpod níž vykukovalo pruhované tričko. V ruku držel loveckou dvouhlavňovku.

Dimitr potřeboval ke zhodnocení situace jen chvilku – aby si všiml krví zalité šlapky a dvou atletů běžících po stolech směrem k Tince a motorkáři. Připravil se k výstřelu a zmáčkl spoušť.

Ozvala se rána a Montérova hlava se rozprskla jako shnilý meloun. Tělo se zachvělo ještě v několika nervových záškubech. Než znehybnělo, padl další výstřel, který podobným způsobem zneškodnil Tlustocha.

Tinka znehybněla. Neschopná otočit hlavu hleděla na ostatky ležící na stolech se směsicí odporu a nezvyklé, dosud nepoznané fascinace. Předtím nevěděla, že z těl hned po smrti stoupá kouř, úplně jako by duše odcházel do nebe. Ani neměla tušení, že se vzápětí ostatky hroutí do sebe a tělo se chvěje v křečích, jako by se v něm hemžila spousta malých tvorů...

Někdo ji pevně, bolestně popadl za ruku a táhl dozadu. Motorkář. Nebránila se, měla pocit, že i kdyby chtěla, nedokázala by to. Její oči lhostejně zaregistrovaly náhle oživlé Rusy, kteří se s kusy rozbitých láhví vrhli na zbývající Houbaře. K jejím uším doléhal křik Nataši a Azji a také chechot Šediváka a mlaskání Tepláků. Nemyslela na to, co vidí, nepřemýšlela o tom, jak je tohle všechno vůbec možné a jestli bude schopná dnes usnout. Dokonce se přestala bát. Reset, řekl by Marek, její Marek, se kterým měla dnes jít tancovat. Její mozek se resetoval.

Minuli Dimitra, který právě přebil zlomenou dvouhlavňovku, a vběhli do zázemí. Tehdy se Tinka ohlédla naposledy.

Uviděla krysy. A pak se dveře zavřely.

Křik, pištění a výstřely k ní teď doléhaly jako skrz mlhu. Motorkář ji protáhl celým zázemím a zastavil se až u dveří na dvůr, kde z háku na stěně sundal svazek klíčů. Ukázal ho Tince, ale dívka nebyla schopná říct mu, který je ten správný, a tak vztekle odhodil svazek do kuchyně a otevřel dveře kopancem. Vystrčil číšnici ven.

Zavravorala, zakopla na jednom ze tří křivých schodů, ale udržela rovnováhu. Z chladného večerního povětří jí naskočila husí kůže, ale zároveň příjemně chladilo a uklidňovalo hrdlo pálicí od zvratků. Žila, to teď bylo nejdůležitější. Žila!

Za jejími zády motorkář barikádoval dveře pomocí staré dubové klády. Byl to pořádný kus dřeva – Dimitr na něm sedával, když chodil kouřit ty své páchnoucí cigarety bez filtru –, a přesto její nový přítel kládu bez problémů zvedl a opřel ji o dveře, aby nikdo nevylezl ven za nimi.

To se nestane, chtěla říct Tinka, museli by projít přes Dimitra. Neřekla ale nic, protože si tím najednou přestala být tak jistá.

Motorkář si otřel ruce a došel k číšnici. Bez okolků sáhl do její zástěry a vytáhl notes a propisku. Kývl na ni, aby jí naznačil, že má jít za ním.

Obešli budovu a zastavili se u jednoho z velkých ruských nákladáků. Tinka se zamyslela, proč jsou tady, proč nejdou rovnou k jeho motorce – velkému černému stroji s řídítky jako buvolí rohy a předním kolem vystrčeným daleko dopředu. Proč na ni nenasednou a nedojedou pro pomoc, než Dimitrovi dojdou náboje nebo než ty krysy...

„Nebyly tam krysy!“ ucedila.

Jenže v tu chvíli se na ni motorkář zadíval a smutně pokýval hlavou. Bohužel byly, říkalo to gesto. Pořád tam jsou. Podal jí notes.

„NAKRESLI,“ napsal.

Ukázal na štěrkem vysypané parkoviště, potom se sehnul pro velký kámen a přiskočil ke dveřím kabiny nejbližšího nákladáku.

Tinka se několikrát zhluboka nadechla. Nepřemýšlej, přikázala si. Nepřemýšlej, jenom dělej, co ti říkají, rychle a dobře, možná se ti pak podaří přivolat pomoc a zachránit Dimitra. Dělej!

Vyběhla doprostřed parkoviště a snažila se při tom vůbec neohlížet směrem k baru. Velké okno bylo úplně zakryté reklamami, takže by stejně nic neviděla, ale bála se, bála... krysy? Kráčejících k ní, zalitých Maričinou krví? Houbaři s očima jako korálky a se zuby...

„Drž tu svoji do prdele šoustanou hubu!“ zaječela a vrazila si ještě jednu prudkou facku, aby se probrala.

Za jejími zády zařval motor nákladáku, ale neotočila se. Začala kreslit.

Nejdříve kříž. To bylo jednoduché. Pak se ho dvakrát pokusila uzavřít do kruhu. A nakonec hvězdička. Sotva skončila, doběhl k ní motorkář. Teprve v tu chvíli se odvážila ohlédnout

a uviděla, že zaparkoval nákladák tak, aby s ním zablokoval okno a hlavní vchod. Zapamatoval si, že se dveře otevírají ven, nebo měl prostě jen štěstí?

Pozorně si prohlédl kresbu a spokojeně pokýval hlavou. Pak si dřep, vytáhl z boty krátký tenký nůž a z ponožky malý pytlíček bílého prášku.

Dealer, vyjekla Tinka v duchu. Absurdně vzhledem k okolnostem.

Otevřel pytlík a skoro celý jeho obsah vysypal na hvězdičku. Pak se nožem řízl do ruky a nechal svou krev, aby se smíchala s práškem.

Neodvážila se na nic ptát. Ostatně stejně by to nestihla, protože sotva dopadla na zem čtvrtá kapka, motorkář vstal, popadl dívku v pase a odtáhl ji od kruhu.

Právě včas. Nad symbolem se najednou zavlnil vzduch, potom práskl elektrický výboj, který Tinku na okamžik oslepil, a vlasy se jí vzápětí postavily do pozoru. Hned poté se ozval hluboký hlas, naplněný dětinskou vyčítavostí:

„Ty jsi ale osina v prdeli, Nemluvo! Musíš zrovna teď, když lije?“

Muž v kruhu byl a zároveň nebyl podobný motorkáři.

Byl, protože na sobě měl skoro stejné oblečení a obličej poznamenaný jizvami, lesknoucí se matnou září ve světle nedaleké lucerny. Když se šklebil v přihloupném úsměvu, měl stejný výraz, který věnoval Tince její současný společník ještě coby zákazník u Strejčka.

Nebyl, protože měl skoro dva metry na výšku, hustý, zrzavý plnovous a dlouhé vlnité vlasy stažené do koňského ohonu. A mluvil. To byl také velký, přímo zásadní rozdíl.

„Doufám, že jde o něco důležitého, Nemluvo,“ bručel obr, zatímco si zapínal rozparek. „Jestli se dozví, že jsi plýtvál zbožím, protože ti došel benzín, tak víš, co a odkud ti utrhne. Samozřejmě když to neudělám...“

Ztichl, když Nemluva zamával rukama v sérii gest. Obr se zašklebil a odplivl si.

„Kurva!“ zavrčel. „Kurva! Kurva! Kurva! Kolik?“

Nemluva ukázal pět prstů. A pak něco zamával a ukázal osmičku. Potom mávl rukou, jako by chtěl říct přibližně. Tinka si domyslela, že se druhé číslo týká ostatních. Nepletla se.

„A máš je všechny, je to tak? Nikdo ti neproklouzl?“

Nemluva přikývl a pak ukázal na Tinku. Jenom ona, říkalo to gesto.

Teprve v tu chvíli se obr zadíval na čišnici. Změřil si ji pohledem odshora dolů, na okamžik se zarazil na drobných řadrech. Když se jí zadíval do obličeje, usmíval se jako dobrotivý zrzavý Mikuláš.

„Řekni mi, kočko,“ oslovil ji příjemným hlubokým hlasem. „Určitě tam máš někoho, koho bys chtěla zachránit, že? Někoho blízkého?“

Tinka pomyslela na Dimitra a energicky přikývla.

Obr si povzdechl.

„Myslel jsem si to,“ zabručel.

Jednou rukou si rozeplnul pásek kalhot, druhou bleskově popadl dívku za zápěstí a pevným stiskem ji přinutil, aby si klekla.

Bolest a narůstající bezmoc způsobily, že Tinka ucítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Otočila hlavu, hledala Nemluvu, protože doufala, že jí pomůže, ale on jenom rozpažil ruce. Co můžu dělat? říkalo to gesto. Anebo možná: Takový je osud hezkých dívek ponechaných na pospas motorkářům.

Mezitím si obr už sundal pásek a omotal jím Tinku tak, že jí přitiskl ruce k tělu, pevně zatáhl a nakonec sundal z krku bandanu, něčím ji pokropil a nacpal Tince hluboko do úst.

„Ha! Mám tě,“ prohlásil, viditelně spokojený sám se sebou. „Přiznej se, tohle jsi nečekala, že? Teď seď jako hodná holka, my půjdeme pořádně zatopit těm přivandrovalcům. A jejich novému masu bohužel taky. Sorry.“

Otočil se a ona v tu chvíli konečně uviděla, co oba – obr i Nemluva – mají na zádech svých kožených bund. Nápis, který se jí předtím podařilo přechíst jen částečně, zněl celý: ZTRACENÍ CHLAPCI. Pod ním se nacházely rozbité kapesní hodinky a úplně dole nápis: NEZEMĚ.

To je úplně jako z té pohádky..., stačila si pomyslet a pak se v bezvědomí skácela na šterk.

Probudil ji pach kouře, dráždící její nos, a všudypřítomný žár. Musela takhle ležet už delší dobu, protože se cítila, jako by moc dlouho seděla u ohniště. Obličej ji strašně pálil, ke tváři se jí lepily potem sklížené vlasy, rty a jazyk měla suché jako troud. Zalepené oči se jí ani za nic nedařilo otevřít.

Potáhla nosem a zašklebila se, když ucítila odpornou směs pachů: spáleného masa, rozteklého plastu a – nejvíce zneklidňující – smrad benzínu. Když byla malá, měla ten pach ráda, ale teď to byl on, po němž se jí z celé směsice dělalo nejvíc mdlo. Byl takový... kovově sladko-sláný. Jako změkklý karamel, smíchaný s krví a rozetřený na alobalu. Jako...

„To je jedno,“ zašeptala sotva slyšitelně. „To je jedno.“

Pokusila se vstát, jenže byla pořád spoutaná tlustým koženým opaskem těsně nad pasem. Ruce jí pevně přiléhaly k tělu a jediné, co mohla dělat, bylo házet sebou na šterku jako ryba vytažená

z vody. Drobné kamínky ji při tom bodaly do kůže, zraňovaly jí ruce, zalézaly pod zástěru a do kalhot. Nedosáhla ničeho kromě bolesti, a tak s tím přestala a začala přemýšlet, kdo a proč ji spoutal. A kde vlastně je. A proč. A co se s ní teď...

Ozvala se rána a skoro zároveň hlasité, pronikavé zapištění. A právě ten zvuk společně se strachem, který ho doprovázel, způsobil, že se Tince konečně podařilo otevřít oči.

„Koukni, Nemluvo, princezna se probudila,“ zvolal rudovousý obr v kožené bundě, stojící nad ní. „Nejvyšší čas, už mi bez toho pásku padají gatě, kurva.“

V levé ruce držel loveckou dvojku se zkrácenou hlavní, skoro přesně takovou, jako... jako... Tinka si nedokázala vzpomenout, kdo měl právě tuhle zbraň, ale měla pocit, že to byl někdo, kdo je pro ni důležitý.

„Kde... Kde to jsem?“ zachraptěla.

Obr se obhrouble rozesmál.

„V pekle, maličká. Ale zato ve vybrané společnosti.“

Zvedl levou ruku výš a zmáčkl spoušť. Znovu se ozvala rána a totéž vysoké zapištění, z něhož se ježily vlasy.

Tinka se obrátila na šterku, protože chtěla vidět obrův cíl, a v tu chvíli se jí před očima zjevil zájezdní bar. Obyčejná bouda, jakých u cest v téhle zemi stojí spousta, jedna z těch lepších, protože byla zděná, ale samozřejmě s neodmyslitelnou – teď zčernalou – reklamou na coca-colu na okně, se satelitní anténou na střeše a řadou malých komínů nad kuchyní. Přímo u dveří hořel velký nákladák s přívěsem, ale bylo příliš horko, příliš daleko a určitě příliš pozdě na to, aby dokázala s určitostí odhadnout, co začalo hořet jako první. Jaký by to teď koneckonců mělo význam?

Ozvala se další rána a potom zapištění, tentokrát odjinud. Tinka zvedla hlavu a uviděla, že je tu ještě jeden muž. Stejně jako obr

měl na sobě koženou bundu se symbolem hodinek na zádech. ZTRACENÍ CHLAPCI hlásal nápis nad znakem. NEZEMĚ říkal ten pod ním. Tinka si byla jistá, že tohle už někde viděla.

Znovu se ozval výstřel a potom znělý obrův hlas.

„Dobrá, Nemluvo. Konec. Víc už jich nedostaneme, buď zdrhli do lesa, nebo se ty svině plácají v rajském kanálu. Škoda nábojů.“

Druhý muž přikývl, sklonil zbraň a beze slova se vydal k motorce stojící opodál.

Samozřejmě že beze slova, pokárala se Tinka v duchu. Určitě proto se mu říká Nemluva.

Obr došel k ní. Pravou rukou ji popadl za dekolt zástěry a zvedl na nohy, levou rozeplnul opasek, kterým byla spoutaná. A pak se na Tinku pozorně zadíval.

„Do prdele, seš hezoučká, princezno,“ řekl. „Skoro by se jeden ptal, co tak pěkná holka dělá s chlapem, jako je Nemluva.“

Zavrtěl hlavou a povzdechl si. Docela dobře předstíral smutek.

„Ale určitě si to nepamatuješ, že jo? Řekni, pamatuješ?“

Zavrtěla hlavou. Chtěla taky pokrčit rameny, ale měla je ztuhlá tak, že se to neodvážila zkusit.

„No dobře, ale když už si nic nepamatuješ...,“ pokračoval obr. Její mlčení ho neodradilo. „... tak můžu říct, že jsem tě našel, je to tak? A víš, co se říká: nalezené není kradené.“

Tinka neodpověděla. Jen na mohutného chlapa hleděla a přemýšlela, co je zač, kde se tu vzal a proč byla ještě před chvílí spoutaná jeho opaskem. I kdyby toho byla samozřejmě schopná, nahlas by žádnou z těch otázek nepoložila. Možná si toho moc nepamatovala, ale nebyla přece hloupá.

Mezitím k nim došel druhý muž. Neměl zbraň, evidentně ji nechal u motorky, ale držel v ruce klacek s nabodnutou krysí